

Тайната на изчезналата картина

Книга 4

Хелън Мос

Илюстрации Лео Хартас

Издателство „Фюм“

На Ег и Уул

ADVENTURE ISLAND

The Mystery of the Missing Masterpiece

© 2011 Orion Children`s Books

a division of the Orion Publishing Group Ltd.

Text copyright © Helen Moss 2011

Map and interior illustrations copyright © Leo Hartas 2011

ОСТРОВЪТ НА ПРИКЛЮЧЕНИЯТА

Тайната на изчезналата картина

© Издателство „Фюм“, 2016

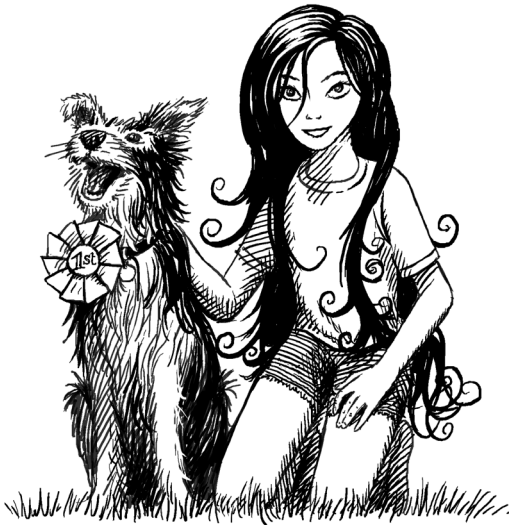
Превод Юлия Спиридонова – Юлка

Редактор Албена Раленкова

ISBN: 978-619-199-168-6

Глава първа

Голямото произшествие на Летния празник

Първа награда печелят Емили Уайлд и Дрифт!

Пращящият звук на уредбите потъна в гръмналите оваци. Скот и Джак викаха и свиркаха. Емили коленичи и зарови лице в меката козина на кучето си.

Дрифт гордо вирна нос, докато кметът поставяше червената розетка на каишката му. Ушите на кученцето щръкнаха от

възбуда. Черното ухо сочеше небето и приемаше приветствията, а бялото с кафяви петна бе обърнато към Емили в очакване на нова заповед. Дрифт беше страшно доволен от себе си. Той бе безспорният победител в категория „Послушание“. Кучешката изложба се провеждаше по време на Летния празник на Касъл Кий вече трета година. И всяка година надпреварата ставаше все по-трудна, с разните му там сложни неща като стоене намясто, изправяне на задни лапи и претъркулване.

По време на почетната обиколка Дрифт припикаше в кръг с Емили така, сякаш бе спечелил Световния кучешки шампионат.

Щом слезе от ринга, Емили плесна дланите на Скот и Джек за „дай пет“. Тя също беше много доволна от победата. А надпреварата беше фасулски лесна – Дрифт можеше дори насън да изпълнява командите „следвай“, „стой“ и „донеси“. Емили го беше научила на много по-сложни неща – такива, каквито умеят само кучетата на агенти под прикритие или онези специално обучени породи за бедствия и полицейски разследвания.

– Да оставиш Дрифт да се състезава тук, е като да пуснеш Уейн Рууни да играе срещу

предучилищния футболен отбор – засмя се Скот. – Другите нямат никакъв шанс!

– Видяхте ли шотландската овчарка, дето се опитваше да ни засече? – възмути се Емили.

– Ами да! – възкликна Джак. – Канехме се да подадем официално оплакване.

– Какво ли ще бъде следващото предизвикателство пред Дрифт? – чудеше се Скот. – Мозъчна операция? Синхронно плуване?

Емили се разсмя.

– Упражняваме една страхотна команда. Нарича се „Разрушение“. Ще ви я покажем, когато сме готови. А сега да намерим нещо за пиене. И шампионите ожадняват, да знаете.

Дрифт задиша учестено с изплезен език в знак на съгласие.

– Шатрата с напитки е ей там – посочи Джак. – А открих, че има и страхотни кексчета.

– Ако ти, брат ми, не ги откриеш, не знам кой може да го направи! – подкачи го Скот.

Джак можеше да открие кексче по една-единствена трошичка точно както акулите усещаха капка кръв в океана.

Скот гоиде на Летния празник само за да угоди на Емили и разбира се, да подкре-

ни Дрифт. Но празникът се оказа доста по-забавен от очакванията му. Наистина играта „Бръкни за подгаръче“, конкурсът за най-умел градинар или пък „Отгатни името на плюшеното мече“ не бяха кой знае колко интересни. А разходката с магаре не беше най-екстремното преживяване, което можеше да си представи. Но въпреки това на празника имаше и яки неща. Например целене на кокосови орехи с топчета (Скот спечели цели пет пъти!). А да не говорим за незабравимата гледка на Колин Уорнок – помощника на свещеника, който хвърчеше насам-натам с видеокамерата си с такъв вид, сякаш снимаше нов епизод на „Междузвездни войни“.

Насред панаура под една тента беше опънатата гълга маса, отрупана с какви ли не вкусни неща.

– Дайте да си вземем по три от всички и да си ги поделим – предложи Джак. – Или по четири, а? За всеки случай.

Приятелите се настаняха на една маса с препълнените си чинии и чаши. За Дрифт имаше голяма купа с вода. Близо до тях една художничка беше сложила статива си и скицираше хората наоколо.

Скот разпозна госпожа Робъртс, тя живе-

еше точно до тях на улица „Черковна“. Така де, не до тях, а до къщата на леля Кейт. Момчетата прекарваха лятото при лелята на баща си, докато той беше на археологически разкопки в Африка. На Скот му стана смешно, че неусетно е започнал да смята Каменната къща за свой дом. Не му се вярваше, че е пристигнал от Лондон само преди няколко седмици.

Госпожа Робъртс се усмихваше срамежливо зад огромните си очила и помахаше на някакви свои познати. Тя беше гребна женица с вид на мишка, с права черна коса, събрана в стегнат кок... Изобщо не приличаше на човек на изкуството! Те би трябвало да изглеждат по-... Ами по-артистични! Нещо като майката на Емили, която носеше феерични туники, а косата ѝ стърчеше във всички посоки, със забодени в нея четки за рисуване.

– Госпожа Робъртс ми беше учителка по рисуване в началното училище – обясни Емили. – Много е сваятна. Видяхте ли русото момиче, което помага на Вики Уайт за разходките с магаре? Това е дъщеря ѝ Лаура. Тя работи в конюшните на ферма „Рошендра“ през лятото.

Джак докопа една чаша от съседната маса

и започна да се преструва, че гагае по чаените листенца на гъното ѝ.

– А, да видим какво имаме тук! – извряка Джак като някаква врачка и смушка Емили. – Виждам как изведнъж Скот ще се запали по ездата! – после продължи със собствения си глас. – Дали този неочакван интерес не е предизвикан от готината Лаура? Ох! – изохка той, когато маратонката на Скот го ритна в пиццала.

Емили пет пари на даваше за заяжданията на момчетата.

– Добре де, а сега какво ще правим? – попита тя.

– Хайде да помолим госпожа Робъртс да скицира Джак – предложи Скот. – Само да не вземе да ѝ се повреди нещо четката от грозната му мутра.

Последваха още ритници под масата. Емили въздъхна. В повечето случаи момчетата бяха адски забавни. Бяха смелчаци, а понякога – дори умници. Винаги бяха на линия в критична ситуация, но нито един от тях не умееше да планира за повече от пет минути напред.

– Нямам предвид какво ще правим точно сега. А какво ще бъде следващото ни разследване – натърти Емили.

Ех, беше толкова яко, когато откриха картата за съкровище и сандък със злато! Голяма работа, че още понакуцваше заради навехнатия си глезен. За съжаление, всичко това остана в миналото и сега Емили търсеше поредния заплетен случай.

Джак огледа шатрата с гъзгата маса с напитки и сладки, сякаш някоя неразрешима загадка можеше да се крие зад чайника. Наистина откакто пристигнаха в Касъл Кий, преживяха страхотни приключения, а и се сприятелиха с Емили. Но през последните дни времето им минаваше прекалено спокойно – не се случваше нищо интересно.

– Заприказвах се с госпожа Лавдей преди малко, на масата с кексчетата – намеси се Скот. – Сутринта е станала голяма бъркотия на изложбата за зеленчуци. Може да разследваме тази работа, а? Обвинили са Стария Боб, че е подкупил журито и затова неговият лук спечелил награда.

– О, истински скандал! – разсмя се Джак.

– Няма начин да започна разследване, което се казва операция „Лук“! – отсече Емили. – Независимо колко е скандално.

– Ами тогава да си поръчаме мистерия по интернет – разхили се Скот. – Или по-добре просто да държим очите си отворени и да

бъдем търпеливи.

Той тайно смигна на брат си. Емили не се славеше с търпение. Нито пък Джак, ге.

Скот започна да тананика песничката „Каквото е писано, ще стане“, за да погразни и двамата, но внезапно млъкна. Пред очите му панаирът се превръщаше в торнаго от чупещи се чинии, раздиращ се брезент и трополящи копита.

– К-какво става... – заекна Скот и скочи от стола.

Едно облещено магаре претърча край тях, като хвърляше къчове и влачеше след себе си червени, бели и сини панделки. След него тичаха Вики Уайт и Лаура Робъртс.

– Уолъс! Спри! – крещяха те.

Но Уолъс хич и не смяташе да спира. Той премина в галоп през шатрата, като преобръщаше по пътя си столове, маси, чаши и чинии. Накрая се насочи към статива на госпожа Робъртс, блъсна го с глава и го запрати във въздуха. Междувременно се появи още едно магаре и се насочи право към масата с кексчетата. Хората се разпищяха и се пръснаха във всички посоки.

– Сигналният пистолет за набъгването с чували ги изплаши – викаше Вики.

– Громит! Не! – изкрещя Лаура, когато

второто магаре скочи върху единия край на масата с кексчетата. Другият край отскочи, сякаш беше гигантска люлка.

Заваляха шоколадови кексчета, палачинки, браунита и пухкав кекс с крем.

Няколко бомби с глазура уцелиха статива на госпожа Робъртс, целувчени снаряди оплескаха расото на свещеника, глазирани черешки и ядки затрополиха по тентата. Дрифт облизваше сметаната и ягодовия крем от тревата и очевидно му беше страшно добре.

Емили побутна Скот и посочи Колин Уорнок. Колин продължаваше да снима въпреки шоколадовите пръски в червената му коса.

Няма нищо мистериозно в две пощръклели магарета, които се вихрят в шатрата с кексчета, помисли си Скот. Но все пак е по-добре от нищо.

– Леле, вижте ме! Целият съм оплескан с кекс! – крещеше радостно Джак и размахваше ръце. – Да не би да съм умрял и да съм отишъл в рая?